

σις τῶν χρημάτων...

»Πόσο θά εὐχαριστηθῆ ὁ γέρος σου! Καί θά εὐχαριστηθῆς καί σὺ ὁ ἴδιος! Ἔλα λοιπόν. Ἀκόμα δὲν κατάλαβες γιατί πήρες αὐτὰ τὰ λεφτά; Τὰ πήρες γιὰ χατήρι τοῦ γέρου πατέρα σου!»

Ἔτσι, ἐνῶ περιπλανιόταν ἀσκοπα ὁ γιατρός, προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτό του ὅτι δὲν εἶχε κάνει τίποτε τὸ ἀξιοκατάκριτο. Μὰ ἦταν δύσκολο νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτό του. Εἶχε ἀρχίσει νὰ ξημερώνῃ σὰν γύρισε, ἐπὶ τέλους, στὸ σπίτι του καὶ ἀνέβηκε ἀπὸ τὴν πίσω σκάλα.

Ἀθόρυβα ἔβγαλε τὸ πανωφόρι του καὶ τὸ καπέλλο του καὶ προχώρησε, μὲ τὴν ἄκρη τῶν ποδιῶν του, πρὸς τὴν κρεββατοκάμαρα.

Ἡ γυναῖκα του, καθόταν στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ. Φοροῦσε μιὰ ρόμπα καὶ τὰ μάτια της ἦσαν κατακόκκινα ἀπὸ τὴν ἀϋπνία.

— Γιατί δὲν κοιμήθηκες ἀκόμα, ἀγάπη μου; τὴν ρώτησε ὁ γιατρός.

Ἡ γυναῖκα τὸν κύτταξε καλὰ-καλὰ στὰ μάτια προτοῦ ἀπαντήσῃ:

— Ποῦ ἦσουν τόση ὥρα;

— Εἶχα πάει νὰ δῶ ἕναν ἀρρωστο, ἀπάντησεν αὐτός, στοῦ διαβόλου τὴν ἄκρη. Τί νὰ κάμω; Συχαίνομαι τόσο αὐτὲς τίς νεκρινὲς γιατρικὲς ἐπισκέψεις!

Ἡ γυναῖκα του φαινόταν σὰν χαμένη καὶ ἔτριβε τὰ χέρια της νευρικά.

— Μήπως συνάντησες κανένα ἐνῶ γυρνοῦσες; ρώτησε.

— Ἄν συνάντησα κανένα; ἔκανε αὐτός.

Ἄν συνάντησες κανένα; ἔκανε αὐτός.

Ἡ νέα ὥρμησε στὴν ἀγκαλιά του καὶ ἀρχισε νὰ κλαίῃ. Αὐτὸς πρὸσπάθησε νὰ τὴν ἡσυχάσῃ χωρὶς νὰ ξέρῃ τί συνέβαινε.

— Γιατί κλαῖς; τὴν ρώτησε, ἐπὶ τέλους.

— Ἐλειψες τόσο πολὺ, μουρμούρισε ἡ νέα, πὺ νόμιζα πὺς τὰ εἶχες μάθει. Δὲν ξέρω πὺς νὰ σοῦ τὸ πῶ. Μὰ πρέπει νὰ τὸ μάθης. Πρέπει νὰ σοῦ τὰ πῶ...

«Ὁ πατέρας σου θρικόταν στὴν τράπεζα, ὅπου δούλευεν ὡς νυχτοφύλακας. Δυὸ διαρρηκτὲς προσπάθησαν νὰ μπουρ στὴν Τράπεζα. Ὁ πατέρας σου πυροβόλησε τὸν ἕνα, μὰ ὕστερα οἱ κακοῦργοι τὸν σκότωσαν...

»Καὶ τὸ μόνο πὺ ξέρεῖ ἡ ἀστυνομία, ἐξ-ακολούθησεν ἡ γυναῖκα του, εἶνε ὅτι ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶχε κόκκινα μαλλιά καὶ ἦταν πληγωμένος στὸ δεξιὸ μέρος τοῦ προσώπου...

—!

ΡΑΛΦ ΧΕΛΛΙΓΚΕΡ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Η ΟΔΟΝΤΟΣΚΟΝΗ ΤΟΥ ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

Σὲ κάποιον ἀπὸ τὰ ταξίδια του, ὁ περίφημος Ἀμερικανὸς εὐθυμογράφος Μάρκ Τουαῖν, φιλοξενήθηκε στὸ σπίτι ἑνὸς γνωστοῦ του. Τὸ πρῶν ξυπνώντας, θυμήθηκε ὅτι, ἐνῶ εἶχε πάει μαζὺ του τὴ θούρτσα τῶν δοντιῶν του, εἶχε ξεχάσει τὴν ὀδοντόσκονή του.

Δὲν ἀνησούχησε ὅμως διόλου, γιατί ἐνόμισε ὅτι θά εἶχαν ἀπ' αὐτὴν στὸ σπίτι ὅπου ἐφιλοξενεῖτο καὶ πραγματικὰ ψάχνοντας στὴν κάμαρά του, βρῆκε ἕνα μικρὸ κουτί ἀπὸ πυρσελάνη πὺ εἶχε μέσα σκόνη. Ὁ Μάρκ Τουαῖν τὴν μεταχειρίσθηκε, τὸ καθάριομα τῶν δοντιῶν του καὶ τὴ βρῆκε ἐξαιρετὴ.

Ὅταν σὲ λίγο παρουσιάστηκε ἡ οἰκοδέσποινα, τὴς διηγήθηκε μὲ γέλια τὴν ἀνακάλυψί του, προσθέτοντας ὅτι ἡ ὀδοντόσκονη αὐτὴ ἦταν ἀρίστης ποιότητος.

— Τί ὀδοντόσκονη εἶνε αὐτὴ; ρώτησε ἐκπληκτὴ ἡ οἰκοδέσποινα.

— Τὴ βρῆκα μέσα σ' ἕνα κουτί ἀπὸ πυρσελάνη, ἐπάνω στὸ μεγάλο τραπέζι...

— Θεέ μου!... Θεέ μου!... φώναξε τότε ἐκείνη μὲ ἀπελπισία... Μὰ τί κάνατε;... Ἦταν ἡ θεία μας!...

Καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἡ οἰκοδέσποινα διηγήθηκε στὸν ξένο της, ὅτι ἡ σκόνη ἐκείνη ἦταν ἡ... τέφρα τὴς θείας της, πὺ εἶχε πεθάνει πρὸ ολίγου καιροῦ καὶ τὴν εἶχαν κάψει!...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Τὰ ἔρπετά, ὡς γνωστὸν, ἔχουν μεγάλη ἀντοχὴ στὴν πείνα. Παράδειγμα ἕνας θόας τοῦ ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Παρισιοῦ, ὁ ὁποῖος ἔζησε ἐπὶ τέσσερα χρόνια χωρὶς ν' ἀγγίξῃ καμμιά τροφή. Ἐπίσης κ' ἕνας πύθων στὸν ζωολογικὸν κήπο τοῦ Ἀμβούργου ἔζησε δίχως φαί ἐπὶ 18 μῆνες.

— Μεγάλῃ ἀντοχὴ στὴν πείνα δείχνουν καὶ ἡ χελῶνες. Ὡστόσο τὸ ρεκόρ τὸ κατέχει ἕνα ἔντομο, ὀνομαζόμενον «σικάντα».

— Τὸ ἔντομο αὐτὸ, ὅταν θρῖσκεται στὸ στάδιο τὴς χρυσαλλίδος, μένει ἀπολύτως νηστικὸ καὶ σὲ ληθαργικὴ κατάστασι ἑφτά ὀλόκληρα χρόνια!

* * *

— Μποροῦμε ἀπὸ τὸ γάλα τὴς ἀγγελάδας νὰ φτιάξουμε μαλλί; Ἡ ἐπιστὴμη ἀπαντᾷ: «Ναί!»

— Πράγματι, ἐπειτα ἀπὸ ἐπανειλημμένα πειράματα μὲ «καζεΐνη» (μιὰ οὐσία πὺ παράγεται ἀπὸ τὸν ἀφρὸ τοῦ γάλακτος τὴς ἀγγελάδος) ὁ καθηγητὴς Ἀντόνιο Φερράτι, στὸ Μιλᾶνο κινώρθωσε, ὅπως ἰσχυρίζεται τουλάχιστον, νὰ μετατρέψῃ τὸ γάλα σὲ λεπτὲς κλωστὲς πὺ ἔχουν τὴν ὕφῃ καὶ τὴν στερεότητα τοῦ φυσικοῦ μαλλιοῦ!

— Ἄν αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ μαλλιοῦ βιομηχανοποιηθῇ, ὁ ἐφευρέτης του ὑποστηρίζει ὅτι θά στοιχίξῃ φθηνότερα ἀπὸ τὸ γνήσιο μαλλί πὺ γίνεται ἀπὸ τίς τρίχες τῶν προβάτων.

* * *

Ὁ καθηγητὴς Βίλχελμ Στεκέλ, διευθυντὴς μιᾶς νευρολογικῆς κλινικῆς στὴ Βιέννη, ἰσχυρίζεται ὅτι γιατρεῖ τοὺς... ζηλιάρηδες!

— Τὴν ζήλεια, ὁ ἐν λόγω καθηγητὴς, τὴν θεωρεῖ σὰν μιὰ ἀρρώστεια ὅμοια μὲ τὸ κρουολόγημα! Τὰ θύματα δὲ τὴς ζήλειας, ἰκατὰ τὴν γνώμη του, εἶνε δύο εἰδῶν: Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι συναισθάνονται πὺς εἶνε ζηλιάρηδες κ' ἐκεῖνοι πὺ δὲν τὸ συναισθάνονται.

— Ὁ Στέκελ, λοιπόν, ἐφαρμόζοντας μιὰ μέθοδο δικῆς του ἐπινοήσεως πὺ τὴν κρατᾷ μυστικὴ, ἔχει γιατρεῖ ὡς τώρα ἀπὸ τὴν φοβερὴ αὐτὴ... ἀρρώστεια, 14 γυναῖκες.

* * *

— Τὰ νύχια τοῦ ἀνθρώπου ἀλλάζουν ἐκατὸν ἑβδομήντα ἔξ φορές σὲ διάστημα ἑβδομήντα πέντε ἑτῶν.

— Ἐὰν κανεὶς μποροῦσε νὰ διατηρήσῃ τὸ νύχι τοῦ δείκτου του, τὸ νύχι αὐτὸ σὲ ἑξήντα χρόνια περίπου θά εἶχε δυὸ μέτρα μήκος.

* * *

Ὁ πρῶτος πὺ σκέφθηκε νὰ κατασκευάσῃ γραφομηχανή, ἦταν ὁ Ἄγγλος Ἑρρίκος Μίλλ, πὺ γεννήθηκε στὸ Λονδίνο στὰ 1680. Ἦταν ἀρχιμηχανικὸς κάποιας ἐταιρείας καὶ στὰ ἀρχεῖα τοῦ Ἀγγλικοῦ Γραφείου Προνομίων διατηρεῖται ἕνα μᾶ τὸ δίπλωμα εὐρεσιτεχνίας, τὸ ὁποῖον πήρε ὁ ἐν λόγω ἀρχιμηχανικὸς στὶς 7 Ἰανουαρίου 1714. Ἡ ἐφευρέσις αὐτὴ ὅμως, δὲν εἶχε διόλου τύχη. Οὔτε μιὰ μηχανὴ δὲν ἐπουλήθηκε, καθόσον ἦσαν πολὺ ἀτελεῖς καὶ πολὺ δυσκολομεταχειρίσιμες.

— Δυὸ παρόμοιες γαλλικὲς ἐφευρέσεις, πὺ ἐγίνυν ἀργότερα στὰ 1721 καὶ 1784 δὲν εἶχαν καλύτερη τύχη. Πολὺ ἀργότερα στὰ 1843 ὁ Ἀμερικανὸς Τόμπερ πήρε πρῶτονιο γιὰ ἕναν τύπο γραφομηχανῆς πὺ στάθηκε ἀτυχὴ κ' αὐτὴ.

— Ἐπὶ τέλους, στὰ 1858 ὁ Νεοϋορκέζος Σαμουέλ Φράνσις κατασκεύασε τὴν πρώτη γραφομηχανὴ πὺ ἔμοιαζε πολὺ μὲ τίς σημερινές. Αὐτὴ εἶχε κάποια ἐπιτυχία. Ἡ πρακτικὴ ἐφευρέσις σιγά-σιγά ἐτελειοποιήθηκε καὶ πῆρε τὴ σημερινὴ ἐξέλιξί της.

* * *

Στὸ Ἀβινιὸν τὴς Γαλλίας ὑπῆρχε στὴν πλατεῖα τοῦ Ὁρολοῦ τοποθετημένο ἕνα γραμματοκιβώτιο, ἦταν παμπάλαιο καὶ σαραβαλιασμένο.

— Ἐσχάτως ἡ ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία ἀπεφάσισε ἐπὶ τέλους ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ γραμματοκιβώτιο αὐτὸ.

— Ὅταν τὸ ἐσῆκωσε ὅμως ἀπὸ τὴ θέσι του, βρῆκε σφηνωμένα σὲ διάφορες ρωγμὲς πολλὰ γράμματα, πὺ εἶχαν ριφθῇ στὸ γραμματοκιβώτιο πρὶν ἀπὸ 15 χρόνια. Σὲ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ ὑπῆρχε γραμμένη καὶ ἡ ἀφελὴς ἐπιγραφή: «Λίαν ἐπεῖγον».

— Ἡ ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία ἐνόμισε πὺς ἦταν καθῆκον της νὰ μοιράσῃ τὰ γράμματα αὐτά. Οἱ περισσότεροι ὅμως ἀπὸ τοὺς παραλήπτες τοὺς εἶχαν πεθάνει. Τυπικώτατα τότε τὰ γράμματα ἐστάλησαν πίσω στοὺς ἀποστολεῖς τοὺς.

— Τὸ κακὸ δυστυχῶς, ἦταν, πὺς κ' ἀπὸ αὐτοὺς οἱ περισσότεροι εἶχαν πεθάνει!...